

Přećiwnne mocy.

Běch sebi wušoł na łuki pod stajnje zelenym čołom
 Hory, kiž w zastarsku bě swjećena Čornemu Bohu.
 Směrki mi kiwachu žno wot stronow wječornych skradžu,
 Ale ja hišće sej wěnc na kwětki płodžiwej łucy
 Nawić požadach, njech přez nóc tež zwjaduja wěncy.
 Jako so skhilich za kwětkami, zaduny syčaty wětřik,
 Wobduny kwětki, a hlaj, te zwjadnychu pokhilo hłowčki.
 „Kajka to spodźiwna, přećiwna móc mi zakaže tudy
 Swojeho wjesela pytać?“ ja džach duž z hněwniwym hłosom,
 „Abo njej' pohladnyła snadź Žiwa z přećelnym wokom
 Na mnje, jako baba ta złota mje wupoda žiwym?“
 Z plačitym hłosom na to mi tužnje wotmołwi łuka:
 „„Njedźiwaj, njehněwaj so! wědz: z rańšimi zerjami
 přińdže

Zahubjeć njedosytny ptak, wjele hórši hač woheń.
 Čas jeho mjeno, wón knježi na lětach, měsacach a dnjach
 Sam, a sam wojował je tež z miłym jutrnym Bohom,
 Zbožowne wjedro a započatk dobry, kiž sćeše rano
 Nastawacemu dnju, bě služobnik bójstwa na ranju.
 Wjele je bédzil so z nim na ranišich zerjach, a njeby
 Nihdy joh' přewinył, njeby wón narěčał wječorne zerja,
 Zo bychu slěborny škit a mječ złoty sej wot Jutroboha
 Zajale předniši dzeń. Što pomhaše z horšću a hlebju
 Wojować přećiwo njemu, tež hlebija bórzy so zlemi.
 K pomocy žadyn tych bójskich mu njebě, hdyž njem'žeše
 dyrić

Ze złotym mječom na dalokoklinčacy škit, a tak cyle
 Mócniši přemó joh' Čas, kiž přemoha mocy a brónje.